

GYIMESI LÁSZLÓ: ALKOLOMPOS AZ ÁLOMPÁLYÁN

(részlet egy soha el nem készülő regényből)

Mit tud maga erről a pályáról, szerkesztő úr? Megmondom én az őszintét: nem tud maga semmit. Hogy itt üldögél minden hazai meccsen, az kevés. Az semmi, hogy pontosabb legyenek. A focihoz se ért, már megbocsásson, múltkor is tizenegyest kiabált, amikor két csatár összefutott az ötösön. A bekkek a közelben sem voltak, nagy mázlinkra az aranylábúak meg egymást találták el, nem a labdát, maga meg tizenegyest látott... De hagyjuk. Sokan nem értenek a focihoz, de maga legalább nem abból él.

Mióta jár maga a Gázpályára? Majdnem ötven éve? Mégsem tudja az alapdolgokat. Mert ugye a Gázgyár fogalom volt az itteni fociban. Megkerülhetetlen csapat. Nem legyőzhetlent mondtam, ember, megkerülhetetlen! Még a névadóját is túlélte, hol van ma már a Gázgyár! Harminc éve bezárták, a csapat meg még mindig él. No, jó, nem Gázművek MTE már, valami ASR-nek hívják, igen. ASR Gázgyárnak. De a lényeg ugyanaz: van csapat. Van játék. Meg vagyunk mi, drukkerok, szurkolók, még ultrák is akadnak közöttünk.

Miért mondja, hogy maroknyian vagyunk? Maga is itt van hétről hétre, láthatja, hogy elegen vagyunk, csak részletekben. Mit lehet ezen nem érteni? Egyik héten ez a harminc, másik héten az az ötven, a harmadikon újra negyven, ez máris százhusz, s akkor még a vendégszurkolókról nem is beszéltem. Mit akar még a BLASZ-kettőtől?

Voltak a mi fiaink NB hármasok, kettesek, sőt egyszer első osztályúak is, ne mondja, hogy nem emlékszik rá! Vagy akkor maga még nem járt itt? Az utolsó NB hármasokat látta, na persze. Meg majd az újakat is látni fogja, ha

nem jövőre, azután. Mert a csapatban benne van, benne van még több is.

Jó itt üldögélni a teraszon, véd a naptól, esőtől, meg hát a társaság se kutya. Mindjárt jön a Laci bácsi, délelőtt Leányfalun volt meccse, nyolcvan közelében is szakvezető még az öreg. Na, ő eleven lexikonja a környék focijának! Amit tudok, annak a felét tőle tudom. Felsorolja a negyvenes évek elejétől az összes, azóta semmibe tűnt pályát, tudja, mi épült a téglagyári dühöngő helyére, mivé lett az újlaki aréna, a Duna-parti Goli-pálya és így tovább. De nemcsak a pályákat ismeri, emlékezik az összes focistára, edzőre, pályamunkásra is, hiszen játékosársuk vagy ellenfelük, kollégájuk, barátjuk volt. Ővele aztán érdemes lenne beszélgetni! Szokott? Nem látni magán.

Kiszáradt a szám, annyit dumálok itt. Nem hozna nekem egy nagyfröccsöt? Vagy egy sört, a jobbikból? Tudja mit, legyen mindkettő, akkor még tanítgatom egy darabig. A kezdőrúgásig, mondjuk. Szerkesztő úr, maga egy arany ember. Nem mondom, az írók közül sokan szeretik a focit, sokan megfordultak itt is. Emlékszik a Csurkára, ötven kilóval ez előttről? A védelem biztos pontja... Vagy ott volt a Moldova, az aztán értett a focihoz, ha rúgni kellett, ha írni róla, már meg ne haragudjon, de maga tartalék sem lehetne mögötte. Az Esterházy Péter meg késő kölyökkorában jobb focista volt, mint a későbbi válogatott testvére, maga is látta vagy itt, vagy valamelyik csillaghegyi derbin. Villogtak a fiúk, még ma is látom.

Sokan persze csak a kantine miatt jártak ki. Az öreg drukkerok között még ma is akad, aki a lefújás után tőlem

kérdezi, mennyi is lett az eredmény... Mert a sörök-borok meg a rengeteg élcelődés között elkeveredik a figyelmük, de azt tudják, én minden cselre, becsúszásra pontosan emlékezem, hogyan emlékeznék épp a gólokra.

Emlékszik még a legendás Murányi-Tukács fedezetpárra? A kölykök már azt sem tudják, mi az, hogy fedezet. És a Jandász Imrére? Hogy a barátja volt? Ne mondja! És a Zöldesi Misi, a csodakapus? Most is itt van valahol. Ő volt a legnagyobb bravúrokra képes, és ő kapta a legborzasztóbb leventególokot. Naná, hogy emlékszik, mintha írt is volna róla, legalábbis a Misitől úgy hallottam. Én nem olvastam, a Sporton kívül nemigen van időm más betűkre, maga meg abba nem ír. Egyébként is, ami fontos, azt itt az öreg sporik elmesélik.

Régen a gázgyári meccs családi program volt. Kijöttek a népek ebéd után, persze elsősorban a Gázgyári lakótelepek, a munkásszállók lakói, a közelben élő gyáriak, voltak ezren, néha kétezren, rangadókon háromezren is, megittak a kultúrház kerthelyiségében néhány pohárral, vagy később itt, a pálya klubjában, kibeszélték a kibeszélni valókat, és gyönyörködtek a játékban. Mert volt miben gyönyörködni. Még egy sör? Legközelebb visszahívom, most momentán... Ki az a H. Kovács? Hogy hetvenöt forintosa... Ja, egy Moldova-hős, hogyan tudnám. Na, látja, én felváltottam az enyémet, el is fogyott, még a pléhgombában.

Azt mondtam, gyönyörködtek a játékban. És higgye el, szerkesztőkém, hogy most is csak itt lehet igazi, élvezetes játékot látni. A magasabb osztályokban mindent bemocskol a pénz meg a pályán kívüli helyezkedés. A politika is ott liheg a csatárok nyakában, elvész a játék szépsége. Az úgynevezett minőségi foci meghalt, békeporaira, itt, ezeken a még meglévő kis pályákon születhet újjá. Hogyan? Hát nem én vagyok itt az ész, kérdezze a Laci bácsit vagy a többi mindentudót. De azt látom, hogy ezek a gyerekek nem kapnak pénzt a fociért; ha valamelyik törzsszurkoló vagy szponzor megteheti, egy-egy vacsorára meghívja a csapatot, de ez nem sűrűn esik meg. Ők bizony a játék örömeért vannak itt, izzadnak vagy áznak-fáznak az edzéseken, meccseken. És mi itt, én is meg maga is, ebben az örömben osztozhatunk. Higgye el, ez így van jól.

Ha okosabb ember volnék, vagy olyan tojásfejű, mint maga, hablatyolnék valami közösségépítésről. Na, igen. Ugye szépen mondtam? Pedig csak annyi van, hogy itt mindenki haver, és mindenkit egy cél hoz össze: menjen a csapatnak. Rosszul fizetett pályamunkás, önkéntes segítő, edző és játékos, drukker és mifene mind együtt lélegzik. És ez klassz dolog.

Hogy vidám történeteket ígértem? Nem emlékszem, de lehet, ha iszom még egy valamit, olyanok is juthatnak eszembe. A pályamunkásról, aki úgy beleszeretett a vadonatúj gyepszőnyegbe, hogy a holdfényes nyáréjszakát a pálya közepére terített pokrócon töltötte, tán még a szeretőjét is odavitte... Vagy a részeges vonalzó gépről, amelyik juszt sem volt hajlandó egyenes vonalat húzni, amíg a kezelője nem kapott egy üveg bort...

De hát nincs vidámabb dolog annál, ha sok jó ember békében együtt van, nem? Hogy szidalmazzuk a bírót? Az benne van a pakliban, ő is tudja, meccs végén belül közénk, nincs harag. Itt nincsenek kemény viták vagy verekedések, ha néhány jöttment erre vetemedne, a mieink megfékeznék őket seperc alatt.

Azt mondja, egy fröccsre jó vagyok még? Isten áldja! Hallom, nagy megtiszteltetés érte a múlt héten, a Stabil magára bízta a kolompot, amíg ő beállt a sorba az új (nem túl hideg) söréért, és két gólhoz is kolompolhatott. Alkolompos lett, vagy micsoda. Nem akármilyen ez, tudja, nem is értem, hogyan érdemelte ki, hiszen annyit ért a focihoz, tisztesség ne essék, mint én a regényíráshoz. ■

